

Ljubezenske pesmi

Peter Kolšek

NAUSIKAA Gola kot on je obstala pred njim na obrežju,
 IN ODISEJ ki se edini v junaštvu je skušal z lepoto bogov.
 Vzravnano je čakala, ko se je bližal, od blodenj
 in dolgih pogledov sanjav. Vsenaokrog je ležalo
 perilo, še mokro, kakor zapustil ga je beg
 zlatolasih devic. Bilo je belo kot oblaki
 in kamni, ki so razgreti čutili drhtenje stopal.
 Čeprav ji je Atena podrla šibka kolena,
 se je nenadoma usločila v strahu, ki ga ni
 slutil, da bi morju in nebu nastavila prsi,
 lične in bakrene kot plen. Ko je pristopil,
 v možatost vkovan, se je obrnila tišje od rib.
 Gledal je vrat in ramena, podobne stoječemu odmevu
 so jih bičale zlate vrvi. Njena omama ga je oplazila
 kot kratek počitek ali oddaljeno hrzanje konj
 in njegova jeklena moč jo je vzvalovila,
 kakor plima rahlo privzdigne prod ob večeru.
 In brez besed sta krenila, minljiva kot delo,
 ki ga nejevoljno odložijo previdne roke boginj.

GOMILA Stopila sva na jaso.
 Zvrnjena proti jutru je na travniku počivala luna.
 V najinih bokih je ponehaval nemir, le noge so segale
 v sanje razdraženih rož.
 Tedaj se je z nasprotnega brega spustila vzravnan,
 bosa postava mladeniča. Za njim je žarela tanka,
 srebrna sled. Čutila sva njegov ledeni dih,
 ko je prihajal, in še preden sva si spustila
 vročične roke, se je njegov jasni obraz sklonil
 k potoku, ki se je napel do izvira.
 Sledila sva si počasi, iz roda v rod, temno
 sklonjena vase. Gomila je bila še topla kot srce
 in dehteča po tesnih strasteh.
 Pot si nadaljevala sama. Spuščala si se med znamenji
 in zvezdami, še vedno zaupljiva in polna ljubezni,
 ki je vate namakala svoje nemirne, vegaste peruti,
 brez konca.

ČUTNOST V senci cvetočih deklet prebivajo dnevi,
poležavajo in se igrajo z nami kot nimfe.
Le včasih se dvignejo in stopijo v sonce,
tedaj tiho zabrnijo opasane utvare in strune,
popoldan se obrne v židanih srcih in poljubi
premaknejo veter.

Kako visoko je čutiti krilo in vroča ramena,
morske tokove, ki pomlajeni oblivajo pesek,
kjer gnezdiijo prsi! Opolnoči pa se zgane list
v stari, potemneli knjigi ali devica na freski,
ko počí samota v njeni okrogli, vedno
žlahtnejši glavi.

Šele proti jutru, ko se objemi krušijo
kakor novi zvoniki v predmestjih, ko zaman
segamo v topla ležišča besed, ko v krvi
usiha zobata ruda, se kalni vračamo na jase,
ob reke, kot slepci ganljivi in blagi,
a znova ponižni in znova brezbožni.

KONJI Kako ranljiva je najina ljubezen!
DRVIJO Utrujena sediš sredi tlečih rož,
V NEBO ko se izza mračnih, poševnih hiš

dvigajo pretesna telesa menihov.
Še dolgo se zapletajo med zvonike
in klice, ti pa se venčáš z bolečino
in cvetiš kakor mak v bežanje ur.
Pa je toliko ljubezni nad nami;
v vdanih in razkropljenih dušah
prebiva, prosojnih in žalostnih,
brez teže kot bog.

Zato v najinih čelih poganjajo misli.
Ljubezen ni, kakor so roke v naročju
ali roke, ki naklepajo dvignjeni greh.
Tiha postaja in bela, kot ovce je povita
s tančico duha, toliko večna.

Ko te poljubljam in vabim v ljubezen,
kakrašna ob kresu obišče ljudi,
na trgu ugašajo zadnje sence svetnikov.
Pod nama pa se vzpenjajo vranci,
neosedlani in s svetlobo politi
v galopu letijo v vprašljivo nebo.

DEKLICI Kako čistó je pred cerkvijo, kjer se spominjaš!
 — SNEŽINKI Veter odkriva hiše v dolini in obrača gozdove,
 jaz pa ljubim tisto daljno osuplost, zbrano
 potopljen v tvoj nežni mrk.
 Hrumenje pisanih bobnov te je zvabilo v krog
 piskajočih stojnic, norčavih in nevarnih mask.
 In čez tvojo mehko prevaro, zadržnjeno v jok,
 je zacvetelo belo otroško perilo.

A kako neusmiljen je napuh, da nikoli ne jočeš!
 Ne bo kaznoval otroštva, le vračal trpljenje,
 ki se usiplje z razgretih hrbtov ljudi; vzljubila
 boš grenko naslado poslavljanj.
 Kajti tedaj, ko si sklenila roke nad pohojenim
 krilcem, ki te obleklo je v zimo, si morala začutiti,
 da postajaš toplejša in ravna, silna v goloti,
 da ti v prsih zorijo poletja.

ŽALOST Kakor sive veje oljk
 so razklani tvoji žalostni
 pogledi. Visijo nad gladino
 in ne morejo najti sence.
 Tudi v njihovih koreninah
 je žgoče stisnjeno srebro.
 Vanj so povite tvoje oči,
 lepo svetleče in obtežene oči,
 ki veter jih počasi nosi
 na belih žarkih čez vodó.

In blag je tesno prepleteni
 vonj brinja in mirte,
 ki ju v drobni roki tareš,
 da bi zaspala v globoki mreži
 stanj. Toda omamnejši je
 tvoj nasmeh; vanj je legla
 dišeča žalost, ki se druží
 s trpko bolečino in pada
 vate kakor list, ki šele
 v letu temno dozori.

JUŽNA PESEM V deželi rib so travniki,
ki brstijo le v temí,
v deželi rib kresnice ni,
tam so vlažne ribje oči

Na dnu so kamni neodkritih sanj.
In klepsidra zvrnjena leži
v naročju večnih valovanj.
Nikoli čas ne vzdigne se iz noči.

Sredi trav iz prozornega mesa
je razpadla plava deklica v vrvi.
In zapredena v toplo sluz duha
lahno proti severu drsi.

ANGEL
V MODRIH
HLAČKAH

Nevesela, a v zapestjih brhka,
sedi po turško, v ščit si
kuje nasmejan oblak.
Ne brez upa! Kupola je zrela.
V obloženi mir večernic je
pokleknil dobri vrag.

Kot zlato čokolado si odtrga
košček mesta in si k prsim
dvigne drevored ljudi.
To niso solze! Le jezera slane
sreče za hip so prestopila
svetli prag oči.

Kmalu se vzravna in visoko
dvigne krilce. Modra senca
lega na zemljó.
Plahuta še in objestno kroži
raed zvoniki. Potem poslušna
odleti v nebo.